

'Ala, vooruit nou, Gerbrandts', riep Blécour opgewonden uit. 'Verkleed je, als de bliksem, en zeg ook aan je vrouw en aan de anderen, dat ze zich wat haasten moeten. Dan wandelen wij maar vast weg, hè lui! 't Wordt een prachtige stoet. Ga je mee, ouwe Does? Kom, jij voorop met de vrouw Mathilde, 't feestvarken met onze groote dichteres, dan Cootje met haar gordel van smaragd, en het proza achteraan, zoals dat hoort!' En met een potsierlijke buiging bood hij zijn arm aan mevrouw ten Doescate, die een pruimemondje trok, zijn drukke grappigheid maar nauwelijks scheen te waardeeren.

Aart van der Leeuw

KORTE VERTELLINGEN

DE OUDE KOOPMAN

Al sinds verscheidene dagen heb ik mij niet buiten mijn kamer gewaagd; want de wind sloeg tegen de ruitjes, en de vorst bestrooide ze met de bloemen van den wintertijd. Wanneer ik voorzichtig een venstertje opende, om naar het weder te zien, rees de klokketoren omhoog voor een steeds helderen hemel, de luifels en puntaken droegen een sneeuwhoed, en de poorters staken bedachtzaam het marktplein over, klein en donker in de verblindende wemeling van wit. Intusschen legde ik telkens een nieuw blok op het haardvuur, en ik had mijn zetel bijgeschoven in den gloed van de schouw. Ik liet de folianten uit mijn kille kantoor hier bij mij boven dragen, en berekende op het perkament van de bladen den voorspoed van een gunstig jaar. En uren lang werd de koesterende stilte door niets anders verbroken dan door het krassen van mijn ganzeveder, het snorren der vlammen, mijn kuchen, en een toontje van den boekvink in zijn koperen kooi.

Maar nu is de dooi ingevallen, en daarom zal ik mij toch eindelijk weer eens op straat moeten vertoonen. Eerst heb ik mij deugdelijk in de wol gestoken, dan heb ik een dienaar uit de pelterijenkast mijn mantel doen halen, die met hermelijn is gevoerd en met sabel omzoomd is, nu zet ik mijn bonte muts nog op, en een goudgeknopen stok laat ik mij reiken. Omdat ik over pestgevallen in de stad heb hooren mompelen, steek ik mij uit voorzorg een bundeltje geneeskrachtige kruiden in de mouw, en ik treed buiten, doch niet eerder dan dat ik in het voorhuis een kruis heb

gemaakt bij het beeld van Sint Jozef, en mijn uitgang in zijn genade aanbevolen heb.

De wind valt niet mede, en ik houd mijn hand voor den mond, om mij tegen zijn verraderlijkheid te beschermen. En toch, koud mag de bries zijn, maar de vorst heeft onherroepelijk afgedaan. Zie, op den vijver naast het paleis van den hertog, hoe de melkwitte korst reeds overal gebarsten ligt en gebroken. Er is iets feestelijks in de lucht van vreugdige verademing, en ja, wat een joelen en juichen. Mijn God, daar zijn me die jongens, ik ken ze, de leerknappen van meester Cornelis, den goudsmid, van Floris, den voller, en ook die brutale rakkers met hun leege ransels en hun lange, magere beenen, de scholieren, zoo maar midden op het stuk geslagen ijs gegaan. Ze springen er op rond, alsof ze over een dansvloer huppelden. En niemand taalt er naar gevaar! Kijk, het rondom ze opschuimen en spatten, daar brokkelt een schol af, daar duikelt een schots onder, en een diepte gaapt voor de glijdende voeten, als de muil van den demon, die op den dakrand der domkerk de wereld aangrijnst, en zijn water spuwt. Om Christus wille, die nu struikelt en wegschiet, is dat het zoontje van den ouden Egbert niet? Den hemel gedankt dat hij veilig weer aanlandde. Met de armen uitgestoken als een vogeltje, zag ik hem opvliegen, en het rood van zijn wangen werd er geen bloeddrop bleeker om. En hoor nu dat jubelen, als had de kleine knaap een krans verdiend. O, kinderen, die zoo oneindig veel hebt te verliezen aan kussen en blijdschap, aan roem en aan rijkdom, heel een heerlijk leven lang, hoe komt het toch, dat je zoo lachend, zoo tartend en speelziek je ondergang in het verschrikkelijk gelaat durft te kijken?

Maar ik heb hier al veel te lang op dien tochthoek gestaan. Dichter wikkel ik mij in mijn bontmantel, en werktuigelijk ruik ik aan het bosje heilzaam kruid. Ik ontdek op het pad langs den vijver enkele plekken, waar wat gladheid glimt; behoedzaam tast ik er naar met mijn stokpunt, want ik, die niets heb te verliezen, zelfs een handbreed sneeuw, half weggesmolten, bedreigt en verschrikt mij.

Het jubelen klinkt mij nog na in de ooren, als ik de vroolijke stemmen niet meer hooren kan. Het lijkt wel het carillon van mijn toren, dat ook niet na zijn laatste tonen zwijgen wil. Totdat tenslotte een nieuwe gedachte die melodieuze herinnering weet te verdringen, de gedachte aan dien gauwdief van een Kors Luyten, aan wat hij mij schuldig is, en hoe ik hem op de beste wijze het geld uit den koffer zal kloppen.

DE MINNAAR.

‘Bij Santa Maria. Gleed daar niet een sluipende schim langs de muren van het palazzo ducale?’ En messer Antonio grijpt naar het gevest van

zijn degen, want sedert hij Emilia, Ambrogio's gade, gekust heeft, is een schaduw bij maanlicht gevaarlijker, dan tien ruiters, tot de tanden gewapend, in den helderen zonneschijn.

O, maar het balspel op het terras van Emilia's landhuis. Dat luchtig omhoog vliegen van het gevederde purper in den stralenden hemel, dat wegslaan, terugkaatsen, als een teedere bekentenis, die vrij wordt uitgejubeld en vurig beantwoord, en die door niemand dan door twee overmoedige harten wordt verstaan!

En dan het tuinfeest in de zomergaarde. Het bonte gewoel van de gasten, en, in het bewegelijke lommer, de tafel, fonkelend van kostbaar zilverwerk en kristallijn. Het af en aangaan van de knechten met hun schotels verse vruchten en hun kannen gulden wijn, en het stijgend gegons der gesprekken, die luide moeten gevoerd worden, om het ruischen der fonteinen te overstemmen. En toen plotseling Emilia's lied, die zang begeleid door haar luitspel, waarin zij, terwijl iedereen stilzweeg, en ook de grimmige Ambrogio luisterde, met de geleende namen en de geborgde rijmen van den dichter, heel haar liefde heeft gebiecht.

En daarna die bootvaart, waar een laatste aarzeling door het vleiende woord van een edelman en het droomerige geklots van het medeplichtige water weg werd gepraat, en de eindelijke omhelzing het wachten beloond, en een bede verhoord heeft.

Altijd heeft messer Antonio gemeend, dat het beste om bij zich te dragen een buidel met goud was, maar nu beseft hij, dat een mooie herinnering meer waard is, en vroeger stond het vast voor messer Antonio, dat niets een nachtelijken dwaaltocht onveiliger maakt dan een klinkende geldbeurs, maar nu weet hij, dat het veel bedenkelijker is, om met de gedachte aan donna Emilia's kussen des avonds een donkere straat door te gaan. 'Bij Santa Maria'. — Doch een dolksteek is sneller toegebracht, dan dat een degen uit de schede gerukt wordt. Haastige schreden verwijderen zich naar het duister der stegen, en een doodstil lichaam vormt, met de armen uitgestrekt, een zwart kruis op het beschenen plaveisel.

Zoo is er nu in het kleine stadje met zijn blinkende tinnen weer een minnaar minder, om met zoete beloften en den zwier van een rood zijden mantel een lichtvaardig gemoed te betooveren, en een echtgenoot meer, om er zich over te verwonderen, hoe weinig zwaar een moord weegt voor het geweten, en hoe snel een schoone vrouw vergeet.

DE WENSCHEN.

'Als ik word begraven', zeide de stadsschrijver, 'zou ik willen, dat mijn vrienden de baar droegen, en de klaagvrouwen heur jammergeschrei aanhieven, en mijn wensch zou vervuld zijn, als de prediker mij Gods

zegen in een bijbeltekst nariiep, terwijl de schoolkinderen hun lied om mijn graf zongen.'

De drie makkers zaten bijeen in de oude taveerne, die tegen de wallen was aangebouwd, en hun stem moesten zij verheffen, om zich verstaanbaar te maken, daar de Spanjaard zijn falkonetten en veldslangen tegen de veste deed blaffen. Uit de kroezen stonk hun een vuil, groen vocht tege- moet, dat de waard ze met een grijnslach als opperbest Delftsch voorge- zet had, en op de tinnen borden lagen de resten van een kelderrat. Buiten hoorden zij de schildwachten elkander toeroepen en vloeken; het snerpen van een ratel gaf een waarschuwend sein, dat er een vracht pestlijken voorbij zou worden gereden. Dan stampten paardenhoeven op den hard bevroren bodem, en de wielen kraakten van een al te zwaar beladen kar. 'Ik zou met minder nog tevreden wezen,' zuchtte de brouwer, wien de huid in plooiën om het vermagerde aangezicht hing, 'als ze mij maar in mijn schoone doodshemd kleeden, dat ik in mijn palissanderhouten kast bewaar, mij de handen op de borst tezamenvouwen, nadat de evangeliën als peluw onder mijn hoofd zijn gelegd.'

'Neen,' riep de bruine jagermeester, die binnen de belegerde stad zat opgesloten als een wilde vogel in zijn kooi, 'wanneer ik mijn laatsten slaap moet beginnen, laat het dan in het bosch zijn, in zoo'n diepe greppel, die het najaar met verdorde blaren vult, en waarboven in den zomer de roos en het geiteblad bloeien, en dat dan een roodborst op de rank van een braamstuik mij de eeuwigheid binnen mag jubelen.'

Maar eer hierop een antwoord kon volgen, sprong het kruithuis in de lucht. Het Oosterbolwerk stortte ineen, en het brok van de wallen, dat omzonk, sleepte de gammele taveerne mee in zijn val, zoodat de stads- schrijver onder het puin werd bedolven, de brouwer, als lijkkleed, met pannen en daksparren werd bedekt, en de jagermeester door een ijzeren kogel op het hart werd geslagen.

Ach, want wat tellen de wenschen van een paar armzalige stervelingen, als onder het gedaver der voorhamers aan een nieuwe wereld gesmeed wordt, terwijl de oude in een stofwol van mortel omver wordt gehaald.